

V prosinci jsme jeli s naší třídou na exkurzi do Prahy. Měli jsme v plánu navštívit muzeum čokolády.

Už při vstupu do budovy muzea bylo zřejmé, že se ocitáme ve světě čokolády. Připadali jsme si jako v ráji, ve kterém cokoliv, co se dá vidět a na dotyk cítit, můžeme sníst. Bylo to jako bychom vstoupili do příběhu Karlíka Bucketa a sami se ocitli díky zlatému kuponu ve Willy Wonkově továrně na čokoládu, pluli po čokoládové řece, objevovali nové chutě čokolády, nové přísady, jezdili proskleným výtahem do všech stran, jak seshora dolů, tak i zprava doleva.

I když jsme nepotkali žádné Umpalumpy, kteří by šlehali mléko na šlehačku bičováním dobytka, ani nenarazili na veverka v třídicím oddělení vlašských ořechů, které by kontrolovaly, jestli nejsme zkažení, byli jsme v říši snů. Ale vodopád na čechrání čokolády tu byl.

Sami jsme si pak mohli vyrobit čokoládového panáčka z bílé a mléčné čokolády. Myslím si, že se nám všem povedl, i když někteří ho donesli domů v trochu pochroumaném stavu. Ale i přesto jeho chuť zůstávala stejná. Čokoláda byla jemná, lehká po spádu z vodopádu, sladká po cukrové třtině a zároveň hořká po kakaovém prášku.

Nikdo z nás domů neodešel borůvkově modrý a pružný jako žvýkačka ani placatý a protáhlý kvůli televiznímu teleportu. Návštěvu muzea jsme si užili a všichni jsme se vrátili v pořádku a ve zdraví zpátky domů.